

Η εκκλησία του Πολεμιού

Μέσα στο χωριό μου, κοντά στην πλατεία, συναντούμε μια εκκλησία όχι μεγαλύτερη από ένα παραδοσιακό αρχοντικό. Είναι δύο εκκλησιάκια ενωμένα. Το ένα χτίστηκε το 1300, κατά τη βυζαντινή εποχή, και η νεότερη επέκταση χτίστηκε το 1830. Είναι μια περόχτιστη Παναγία Χρυσελεύσα.

Η τριγωνική στέγη της καλύπτεται από αρχαία μικρά κεραμίδια τα οποία με το ζόρι στέκονται στη θέση τους. Τα λερωμένα καφετιά κεραμίδια, παρόλο που είναι μικρά σε μέγεθος, σκέπασαν για αιώνες και συνεχίζουν να σκεπάζουν την ξύλινη στέγη. Έτσι εμποδίζονται οι βροχές να μπαίνουν μέσα, για να μην πλημμυρίζει ο ναός, ενώ ομορφαίνουν και την παλιά μυτερή στέγη.

Στην αριστερή πλευρά του ναού, πολύ ψηλότερο από την οροφή, στέκεται το καμπαναριό. Η παλιά καμπάνα έχει σκουριάσει και πρασινίζει. Το χρώμα των τοίχων του καμπαναριού είναι μπλε. Από πάνω του στέκεται ένας μεγάλος λευκός σταυρός.

Μπαίνω από τη χαμηλή ανοιχτή πόρτα. Μέσα υπάρχουν πάρα πολλές παμπάλαιες εικόνες, τόσες που σκεπάζονται οι τοίχοι. Τις τοποθέτησαν επειδή οι τοιχογραφίες της βυζαντινής εκκλησίας έχουν ξεφτίσει και ξεθωριάσει. Στη νεότερη εκκλησία, μάλιστα, δεν υπάρχουν καθόλου.

Μεγαλύτερη εντύπωση μου έκανε η εικόνα του άγιου Ιωάννη του Πρόδρομου, επειδή είναι σκαλιστή και ζωγραφισμένη πάνω σε ένα παλιό, μεγάλο ξύλο. Τα χρώματα που κυριαρχούν στη ζωγραφική σύνθεση είναι το μπλε, το κίτρινο και το καφέ. Με τον καιρό, όμως, η εικόνα του έχει ξεθωριάσει και ξεφτίσει. Παρόλα αυτά, διακρίνεται ακόμα καθαρά το λυπημένο του πρόσωπο. Τα μαλλιά του είναι μακριά και μεγάλα, το ίδιο και τα άσπρα μούσια του. Στα χέρια του κρατά ένα πάπυρο, ο οποίος γράφει κάποια σοφά λόγια. Είναι γραμμένα στα αρχαία ελληνικά, με βυζαντινά γράμματα.

Οι σκάμνοι είναι, κι αυτοί, πάρα πολύ παλιοί. Επειδή οι σκάμνοι ήταν λίγοι και οι κάτοικοι με τον καιρό αυξάνονταν, ο ιερέας έβαλε κι άλλες καρέκλες ψάθινες και πλαστικές.

Κάθε Κυριακή, οι πιστοί έρχονται στην εκκλησία και ακούν τη λειτουργία. Καθώς την ακούν, ηρεμεί το μυαλό τους. Η εκκλησία δεν είναι μόνο ένα αρχαίο μνημείο, αλλά είναι ένας τόπος ευχαριστίας για τους χριστιανούς προς το Θεό.

Βγαίνοντας από την παλιά εκκλησία αντικρύζω ένα μνημείο. Είναι του Δημητράκη Ιωάννου, ο οποίος ήταν αξιωματικός του Κυπριακού Στρατού και αγωνιστής της ΕΟΚΑ. Αυτός πέθανε όταν ήταν 26 χρονών, πολεμώντας για να υπερασπίσει την πατρίδα μας. Γύρω από το μαρμάρινο μνημείο του υπάρχουν ανθώνες, γεμάτοι με πάρα πολλά όμορφα λουλούδια. Σε κάθε εθνική γιορτή, έρχονται συνεργάτες, φίλοι και χωριανοί, οι οποίοι τον τιμούν βάζοντας του στεφάνια.

Γύρω από την παλιά εκκλησία υπάρχουν πολλές γέριμες ελιές. Αυτές συμβολίζουν την ειρήνη. Καθώς είναι τόσο γέριμες, δείχνουν ότι η εκκλησία είναι κι αυτή αρχαία.

Εύχομαι το τμήμα συντήρησης μνημείων, του αρχαιολογικού μουσείου, να συντηρήσει και να επισκευάσει την εκκλησία μας, ώστε να μην καταρρεύσει. Είναι επίσης απαραίτητο να απομακρυνθούν όλες οι αυθαίρετες παρεμβάσεις που έγιναν στη σύγχρονη εποχή, ώστε να αναδειχθεί το αρχαίο κτίριο και η αρχιτεκτονική του. Έτσι θα μπορούν να την επισκέπτονται και να τη θαυμάζουν και οι επόμενες γενιές.

Άντρεα Χ#Κυριάκου